

Stefan Lanka: „Viry nejsou mikroby a nemají infekční schopnost.“ 1. část

written by Vladimír Bartoš | 6. 1. 2023

DSalud, Número 249 – duben 2021 (I z III)

<https://www.dsalud.com/reportaje/stefan-lanka-los-virus-no-son-microbios-y-no-tienen-capacidad-infectiva/>

[Zdroj](#)

Přeložil: Vladimír Bartoš

Známý německý virolog Stefan Lanka ujišťuje, že viry nejsou mikroby a nemají infekční schopnost, takže Covid-19 nemohl způsobit koronavirus, jako je údajný SARS-CoV-2, jehož existence nebyla prokázána. O tom nás ujistil v exkluzivním videorozhovoru, v němž také vysvětluje, že je na čase zpochybnit vše, co o virech tvrdí virologie, mikrobiologie a medicína. Navíc tvrdí, že testy používané pro Covid-19 jsou podvod, že čísla údajně „nakažených“ a „zabitých“ jsou nereálná a že vakcíny nic nevyřeší a jsou také velmi nebezpečné.

Mořský biolog a virolog **Stefan Lanka** se narodil v německém Langenargenu, studoval na univerzitě v Koblenci, doktorát získal v roce 1989 prací o virové infekci v mořských řasách, jeho hlavním objevem byla právě izolace viru *Ectocarpus silicosus* přítomného v mořských řasách a je celosvětově známý tvrzením, že ani virus HIV, kterému je připisován AIDS, ani viry hepatitidy a spalniček nebyly identifikovány, izolovány, charakterizovány a jejich genomy nebyly ani sekvenovány. V listopadu 2011 totiž na internetu vyzval ty, kteří tvrdí, že virus spalniček existuje, aby mu ukázali jediný publikovaný vědecký článek popisující jeho vlastnosti a zejména jeho složky a průměr a prohlásil, že zaplatí 100 000 eur tomu, kdo mu ho předloží. O několik měsíců později mu student medicíny **David Bardens** poslal dopis se šesti články, které podle něj dohromady splňovaly jeho požadavek na peníze. Lanka mu odpověděl, že tyto články neobsahují to, co požadoval a nedokazují existenci viru a odmítl cokoli zaplatit, čímž zahájil soudní proces, který skončil u Bundesgerichtshof – německého Spolkového soudního dvora -, který dal Lankovi za pravdu (informovali jsme o tom ve zprávě, která vyšla v čísle 202 s názvem Neuvěřitelné: existence viru spalniček nebyla prokázána!)

Rozsudek natolik podráždil establishment, že se znásobily četné lži a diskvalifikace o Lankovi, které byly zinscenovány již při jeho odhalení frašky s AIDS a dokonce i současní „ověřovatelé“ „oficiálních pravd“ se přihlásili k opětovnému překrucování faktů a k jeho diskvalifikaci. Dobrým příkladem toho je, že když si přečtete, co se o něm píše na Maldita.es a především na Wikipedii – jedné z platforem kontrolovaných dnešními profesionálními dezinformátory – můžete si všimnout „zlého slizu“ těch, kteří stránku o Lankovi vytvořili. Mnoho lidí si neuvědomuje, že Wikipedie umožňuje komukoli vytvořit stránku o někom jiném, říkat o něm, co se mu zlíbí, a dotyčný ji nemůže smazat ani opravit chyby. A kdokoli tak může učinit

anonymně, protože ve skutečnosti nabádá ty, kdo na ni píšou, aby publikovali pod pseudonymem a nepředstavovali se. A čtenáři nadále důvěřují tomu, co se objeví na Wikipedii, portálu, jehož důvěryhodnost – přinejmenším v oblasti zdraví – je dnes podle našeho názoru **NULOVÁ**.

Na závěr tohoto krátkého úvodu upozorňujeme, že Stefan Lanka vydal loni v prosinci spolu s **Ursulou Stollovou** knihu s názvem Corona: Weiter ins Chaos oder Chance für ALLE? („Corona: Dále do chaosu, nebo příležitost pro VŠECHNY?“). Ed. Praxis Neue Medizin), v níž vysvětluje koperníkovský obrat, kterým v posledních letech prošlo jeho přesvědčení o mikrobiologii a samozřejmě i o virologii. Jedná se o dílo, které v době jeho vzniku ještě nebylo přeloženo do španělštiny a v němž má Lanka odvahu zpochybnit své vlastní vědecké úspěchy a provést radikální kritiku současných základů mikrobiologie, virologie, imunologie, medicíny, genetiky a vůbec pojetí života, jak se o něm obecně uvažuje v akademických kruzích. Kritika, která se týká většiny toho, co se říká o Covid-19, údajném SARS-CoV-2, antigenních testech, PCR testech, počtech „nakažených a zabitých“ a údajné bezpečnosti a účinnosti vakcín, které se masivně očkují.

Po těchto slovech bez dalšího přepisuji – po překladu z němčiny – rozhovor, který mým jménem pro televizi Discovery DSALUD prostřednictvím Zoomu udělal můj kolega **Antonio Muro** s dotazníkem, který jsem mu poskytl.

– Ti z nás, kteří po léta sledují váš vývoj, mohli vidět, že vaše cesta nebyla právě snadná a přesto jste bez ohledu na obtíže postupoval vpřed, nechal se vést koherentností svých poznatků a zaujal roli nejen kritickou, ale i sebekritickou, což by mělo být pravidlem každého vědeckého výzkumu, ale dnes tomu tak bohužel není. Můžete na úvod vysvětlit něco o svém vzdělání, zkušenostech, práci, kterou jste vykonával, a stručně okomentovat tento vývoj?

– Důvodů, které mě přivedly k mé současné pozici, je mnoho, ale pokusím se být co nejstručnější. V první řadě mě ovlivnily zážitky z dětství. Narodil jsem se a vyrůstal na břehu Bodamského jezera a nyní tam opět žiji. Měl jsem to štěstí, že jsem se setkal s člověkem, jehož prací bylo sledovat kvalitu vody v jezeře a který si všiml, jak je silně znečištěná. No a právě on mi dal jedno z nejdůležitějších pravidel, kterými jsem se v životě řídil: „Když budeš klást životu správné otázky, dostaneš na ně odpovědi, pokud zůstaneš pokorný a budeš mu projevovat úctu“. Podle této zásady žil, vždy projevovat velkou úctu k životu a byl velmi obětavým člověkem. Byl pro mě velkým příkladem. Proto mě šokovalo, když jsem viděl, jak byl pranýřován politiky, když se pokusil zveřejnit své vyšetřování špatného stavu vody v Bodamském jezeře.

To mě přimělo rozhodnout se, že místo chemie budu studovat biologii. uvědomil jsem si, že život na planetě je ohrožen. Pochopil jsem, že jezero se ještě může regenerovat s tokem řek, které do něj vtékají – jako je Rýn -, ale že v případě moří a oceánů, do nichž nakonec všechno znečištění přitéká, je to složitější. Zánik moří a oceánů by vedl lidstvo nenávratně k zániku, protože 70 % kyslíku, který potřebujeme k životu, pochází právě odtud. Zkrátka, nakonec jsem se rozhodl studovat mořskou biologii a to byl začátek řady šťastných náhod, které mě dovedly tam, kde jsem dnes.

Jednou z prvních knih, které na mě měly rozhodující vliv, byl *Das Feuer des Heraklit* (Oheň Hérakleita: Náčrty života před přírodou) od **Erwina Chargaffa**, který byl prvním kritikem genetického inženýrství. Po letech jsem se s ním setkal osobně a hodně jsem se od něj naučil; mimo jiné to, že pokud se něco shoduje s mytologií a filozofií starých před Sokratovských Řeků, není to sice záruka, že je to správné, ale je to náznak, že by to správné být mohlo. Tehdy jsem tomu nerozuměl, ale dnes už vím, co tím myslel. Byl to zkrátka dobrý učitel, který mě hodně nasměroval a odhalil mi, že když se člověk pustí do nějakého předmětu kriticky, bude odměněn mnohem větším poznáním.

No a něco důležitého pro pochopení toho, co se děje s virologií a medicínou, je vnučování materialistického myšlení ve vědecké sféře. Chargaff to dobře ilustruje ve své knize *Die Aussicht aus dem 13* (Pohled ze 13. patra). Představuje si v ní rozhovor s fyzikem, který, jak mu říká, by mohl dokázat, že bytosti z pohádek – nymfy, víly, skřítki... – neexistují, a on mu odpoví: „Nemůžete vědecky dokázat, že něco neexistuje“. A dodává: „Pokud dítě připravíte o schopnost představivosti, zničíte základ lidskosti.“ To je pravdivý a důležitý výrok, který se dokonale hodí na to, co pozorujeme dnes.

Koronavirová krize je vrcholem 2 500 let trvajících omezování myšlení materialismem, což si velmi přesně uvědomoval a otevřeně kritizoval už **Platón**, když říkal, že řečtí lékaři nerozuměli nemocem, s nimiž se potýkali, protože ze svých analýz vyloučili duši. Podle něj se snažili opravit postižený orgán, aniž by viděli, že původ nemoci pochází z duše. Platón popisuje dvě medicíny: jednu pro nesvobodné lidi – otroky -, při níž se lékaři snaží potlačit příznaky pomocí léků, a druhou pro svobodné lidi, kteří se léčí vyléčením duše.

Jednoho dne jsem potkal **Fritze Pohla**, rakouského profesora, který mi řekl, že oficiální verze HIV a AIDS „nesedí“. Slyšel, že **Robert Gallo**, když soupeřil s **Lucem Montaignerem** o to, aby byl uznán jako objevitel HIV, se dopustil podvodu a lhal o své práci. V té době jsem byl ještě student, který měl možnost pracovat v laboratoři a na základě jeho poznatků o nukleové kyselině objevil v mořské řase strukturu, kterou jsem mylně definoval jako „neškodný virus“.

Ve skutečnosti, jak podrobně vysvětlím později, byla tato struktura tím, čemu se dnes říká „obří virus“, což ve skutečnosti není nic jiného než minispóry podobné bakteriálním fágům, které jsou také fágy. To, co jsem izoloval, byl tedy ve skutečnosti „obří virus“, ale já jsem ho klasifikoval jako „neškodný virus“.

Dnes víme, že minispory vznikají, když se životní podmínky některých jednoduchých organismů – jako jsou bakterie nebo řasy, s nimiž jsem pracoval – stanou neudržitelnými. A v mém případě k tomu byly určité předpoklady. Měl jsem skvělé reference, orientaci, motivaci a zájem o oceány a v oblasti mořské biologie jsem si myslel, že jsem objevil „neškodný virus“, ale zároveň mi můj rakouský mentor říkal o nesrovnalostech ohledně HIV a AIDS. Tehdy jsem si osvojil schopnost kombinovat různé oblasti znalostí a prohloubit tak své porozumění velmi odlišným tématům. Ve skutečnosti se také vždy obracím k historii, protože je důležité pochopit, odkud pojmy a způsoby myšlení pocházejí.

Nejdůležitější událost se odehrála v roce 2000, kdy jsem se setkal s **Dr. Ryke Geerd Hamerem**. V letech 1995 až 2000 jsem pravidelně navštěvoval Barcelonu, abych zde přednášel a vedl besedy a právě tam jsme se osobně setkali. Do té doby jsem o jeho objevech slyšel a četl, ale jako člověk mi připadal poněkud znepokojivý a jeho teorie, o kterých jsem věděl jen velmi málo, mi připadaly příliš zjednodušené a mechanické. Když jsem ho však v roce 2000 kontaktoval tváří v tvář s případem rakoviny, okamžitě mě pozval k rozhovoru a tehdy mi vysvětlil pravdu o virech. A od té chvíle mi bylo bez pochybností jasné, že má pravdu. Hamer byl první, kdo z biologie a medicíny vymazal strach. Díky této vědecké podpoře jsem dostal odpověď na mnoho pochybností, které jsem o vědě měl. Po mnoho let jsem mohl říkat: „Ne, nic takového jako patogenní virus neexistuje. Je to špatně. Imunologie se mýlí. Genetika byla vyvrácena.“... Ale nevěděl jsem, co je to nemoc. Pět let jsem nedokázal odpovědět na otázku: „Co je to nemoc? A když jsem se setkal s Hamerem, konečně jsem našel odpověď.“

– **Ve skutečnosti jste byl svým kolegům známý tím, že jste v 90. letech publikoval objev a izolaci viru Ectocarpus Siliculosus, ačkoli jste se dostal do povědomí veřejnosti, až když jste popřel, že by byl izolován virus HIV. Následně jste totéž tvrdil i o dalších virech – například hepatitidě a spalničkách – a kontroverze se rozrostla. A v posledních letech jste publikoval řadu článků, které jdou mnohem dál, už nepopíráte tu či onu izolaci, ale zcela rozbíjíte to, čemu se pod viry rozumí. Opravdu postulujete, že neexistují žádné patogenní viry, které by způsobovaly nebo vytvářely nemoci?**

– Odpověď je jasná: ano. Cesta k této jasné odpovědi však byla namáhavá. Všechno začalo virem HIV v době, kdy všichni měli na jazyku AIDS a já jsem se postavil a řekl: „Ne, tady žádný virus není“. Ale nedokázal jsem říct, z čeho lidé onemocněli. Jistě, mohl jsem mluvit o hromadných otravách léky a podobně, ale spousta příznaků byla nevysvětlitelná. Bylo to složité období, ale postupně jsem si uvědomil, že – podobně jako se to stalo s HIV – při izolaci virové struktury se odumření buněčné tkáně ve zkumavce špatně interpretovalo jako důkaz přítomnosti patogenního viru v ní a pak se vytvořil řetězec virového genetického materiálu. S tímto přístupem jsem se setkal i u jiných virů. Mým nejdůležitějším učitelem v této oblasti byla výzkumnice z Perthu (Austrálie) **Eleni Papadopulos-Eleopulos**. Ona a její tým vytvořili tzv. perthskou skupinu a řekli: „Podívejte se, přečetli jsme všechny publikace – to není možné, aby to udělal jeden člověk – a podle našeho názoru nikde neexistuje žádný důkaz o existenci viru“. Jejich skupina se specializovala na virus HIV a na nic jiného; jeden virus prý stačí na celý život.

Bylo mi jasné, že pokud budu kritizovat pouze postulát jediného viru a o ostatních se nezmíním, posiluju tím teorii viru. A pokud jsem nezpochybnil koncepční rámec, z něhož tato teorie vychází, posiloval jsem ji. Nakonec vše vychází z teorie buněčné patologie, podle níž se rodíme z buňky, existují pouze hmotné interakce a nemoc způsobuje „jed“ – což je mimochodem slovo, které v latině znamená „virus“. Takový je scénář od roku 1858, kdy **Virchow** s touto teorií přišel, ačkoli byl jen „dítětem své doby“.

Musíte se vrátit o 2500 let zpět, do doby Platóna, jak jsem již řekl. Jeho kolegové **Démokritos a Epikuros** jsou těmi, kdo vytvořili současnou teorii

života, teorii atomismu a teorii evoluce. S jistým odůvodněním říkali: „Chceme teorii bez ducha, bez bohů, bez vědomí, protože náboženství mají vždycky strach před bohy. Proto si představujeme čistě materialistickou teorii života, která nevzniká z víry“. Nikdy si však nedokázali představit, že tatáž teorie se nakonec stane náboženstvím, nejkřutějším náboženstvím všech dob.

Pokud si myslím, že jsem na tomto světě jen díky náhodě a až zemřu, nic po mně nezbude a vše se řídí náhodou, výsledek je zřejmý: chamtivost. Být úspěšný, užívat si, co se dá, nebrat na nic ohledy. Pokud můj život nemá smysl a nic ze mě nezůstane, pak se budu bát smrti. Výsledkem je to, čeho jsme dnes svědky. Protože koronavirová krize je kumulativním bodem 2500 let trvajících materialismu, který vznikl mimo jiné proto, že staří Řekové nerozuměli ájurvédským textům, jak byly napsány v sanskrtu. Tím, že ze svého systému vymazali duši, vytvořili „teorii čtyř tělesných šťáv“ neboli „humorální teorii“, na níž bylo postaveno vše ostatní.

Zkrátka, když se podíváme na to, co dělají virologové, dojdeme k závěru, že ne, nic takového jako virus neexistuje. Se znalostí historie pochopíme, že jde vlastně o špatný model a že ten správný byl cenzurován. Později se budu podrobně zabývat 7 body, které virologové uvádějí na podporu svých závěrů, a tím, jak v každém bodě vyvracejí sami sebe.

Systém poznání Dr. Hamera sám o sobě vyvrací virologii jako celek. Jakmile jsem pochopil jeho teorii, jejíž pravdivost si může každý sám ověřit, věděl jsem, že není možné, aby virus napadl mé tělo. Existují viry? Ne. Jednoduše proto, že nemohou existovat. Když se podíváte na to, co virologové publikují, zjistíte, že vyvracejí sami sebe. Chovají se nevědecky, protože nikdy neprovádějí kontrolní testy svých pokusů, což je minimum nutné k tomu, abychom mohli potvrdit, že něco je či není vědecké.“

– Jinými slovy, tvrdíte, že viry nejsou mikroby, nejsou patogenní a nemají žádnou biologickou strukturu, ale mohou na nás působit tím, že pracují v symbióze s našimi bakteriemi a buňkami, jak postuluje americká bioložka Lynn Margulisová? Lze tedy říci, že viry jsou spíše fragmenty DNA nebo RNA, které přenášejí informace?

– Lynn Margulisová a mořští biologové zjistili, že v moři se vyskytuje obrovské množství nukleové kyseliny spojené s přítomností tzv. obřích virů. Tato biomasa je dokonce větší než veškerý život, který známe na Zemi, v humusu nebo v mořích. Je to úžasné: moře je plné nukleové kyseliny! Když jsem se ponořil do teorie života, objevil jsem hlavní roli nukleové kyseliny. Margulisová pro mě byla důležitým odkazem, ale přisuzuje nukleové kyselině roli, kterou ve skutečnosti nemá. Hlavní funkcí nukleové kyseliny je uvolňování energie a za druhé je součástí při výrobě několika bílkovin a enzymů. Devadesát procent bílkovin a enzymů vytváří lidské tělo bez genů, tedy bez plánů. Pro zbývajících 10% má tělo k dispozici „plány“ nebo „šablony“. Přesvědčení, že viry sehrály v evoluci důležitou roli, je však mylné. Život si vytváří vlastní nukleovou kyselinu a ta je důležitá, protože je primárním generátorem energie buněčného metabolismu. Je skutečností, že v moři existuje neuvěřitelné množství nukleové kyseliny v podobě obřích virů. **Gunther Enderlein** uznává, že jde o zásadní krok, protože tak se život

zhmotňuje a stává se viditelným.“

– Jak se liší fágy, exozomy, extracelulární vezikuly a tzv. obří viry? Jsou všechny tyto molekuly aspekty téže reality, fáze tzv. pleomorfismu?

– Bakteriální fágy – které existují – jsou minispóry, jak postuloval Gunther Enderlein, jeden z nejvýznamnějších vědců zabývajících se pleomorfismem. Podle jeho názoru vznikají vyvinutější formy života z jednodušších, ale tyto složitější formy mohou regredovat a stát se opět jednoduchými. Například takzvané „obří viry“ jsou minispóry nekomplikovaných organismů, jako jsou mořské řasy. Již dříve jsem uvedl, že jsem izoloval „obří virus“ z mořské řasy. Tyto minispóry obsahují fragment nukleové kyseliny určité délky a určitou genetickou sekvenci, která se nikdy nemění. A u bakteriálních fágů jsme na tom stejně: obsahují genetickou sekvenci, která je vždy stejná. Obě struktury existují, lze je snadno izolovat, biochemicky charakterizovat a vyfotografovat a určit délku jejich genetického materiálu. Samozřejmě, takový materiál lze sekvenovat. To však není případ údajných patogenních virů. Virologové nebyli schopni takový postup u viru provést, pouze interpretují, že „to tak musí být“. Podívejte se, fágy a obří viry jsou nesporně součástí pleomorfismu. Existuje látka, která je základní součástí realizace života, a tou je takzvaná „vodní membrána“ neboli povrchové napětí vody. Tato membrána, která je nesprávně definována jako 4. fáze vody, je látka, kterou voda sama vytváří při kontaktu s plyny, povrchy pevných látek, rozpuštěnými látkami nebo při vířivých pohybech. z této látky vzniká život.

Je to látka s vysokou hustotou (1,4 kg na litr), rozpustná v tucích a viskózní jako gel. Jsme z ní stvořeni a obaluje nukleové kyseliny, tkáně, orgány...

Pokud jde o termín exozom, nerad ho používám. Pokud se přesunu do oblasti buněčné teorie, je správný, ale co není správné, je to, že exozomy obsahují nukleovou kyselinu. Stačí se podívat na to, co dělají virologové, když uměle sestavují genom z milionů malých kousků, abyste věděli, že neexistuje nic specifického, co by tělo generovalo ve velkém množství během nemoci a co by se dalo nazvat exozomem. Termín exozom by z hlediska buněčné teorie postulované Virchowem mohl dávat smysl, ale jeho teorie již byla vyvrácena.

Virchow v roce 1858 ignoroval a vytěsnil teorii tří embryonálních zárodečných vrstev vybudovanou **Robertem Remakem**, aby mohl tvrdit, že život vzniká z buněk a nemoci z nich samých. Dr. Hamer však teorii embryonálních zárodečných vrstev v roce 1981 „znovuobjevil“ a učinil z ní základní součást své teorie.

– Pokud víme, zdá se, že nesouhlasíte s mikrobiální teorií nemoci postulovanou Louisem Pasteurem. Byl to on, Robert Koch a později další, kdo přišli s teorií, že většinu takzvaných „nemocí“ způsobují mikrobi – nejprve bakterie, pak plísňe a paraziti, později viry a priony -, kteří napadají naše buňky, tkáně a orgány jako invazní armády a že tělo musí k boji proti nim použít své vlastní molekuly, které by tvořily obrannou armádu: imunitní systém. To je zjevně válečnický názor. Jaký je na to váš názor?

– Tato teorie vychází z řeckého pojetí života. Staří Řekové vyvinuli skutečně válečnickou kulturu. Neustále mezi sebou válčili a takto vnímali život. Navíc

pokud člověk chápe život jako pouhou materiální interakci, může chápat nemoc pouze jako defekt, jako něco zlého, co pochází zevnitř života, co může napadnout organismus, co ho stravuje a degeneruje, ale nic mu nepřináší. Tento materialistický pohled pojatý před 2500 lety byl posvěcen osvícenstvím a vedl k Virchowově teorii buněčné patologie, podle níž je život nahodilý, plný materiálních interakcí a nemoc vzniká z nesprávné interakce mezi molekulami, která vede k mutacím, poškozeným genům...

A to platí i pro případ koronaviru. Nejde tedy o jeden virus nebo o souhrn virů. V sázce je naše sebepojetí jako lidské bytosti, způsob, jakým vnímáme sami sebe: jsme pouhým produktem náhody, jehož zdraví nebo nemoc je vydána na pospas válce mezi jedy – vnitřními nebo vnějšími – a naším domnělým imunitním systémem nebo snad existuje jiné vysvětlení vzniku a udržení života? To je základní dilema a mohu vás ujistit, že první možnost byla vyvrácena! Nutí nás smířit se s válkou, protože jiné vysvětlení neexistuje. Nejdříve to byli paraziti a pak se myšlenka nemoci dostala na úroveň bakterií – vždyť bakterie lze vidět pod mikroskopem! Brzy si však uvědomili, že existují nemoci, u nichž se žádné bakterie zřejmě nevyskytují a tak předpokládali, že v takových případech musí být příčinou jed, který způsobuje nemoc, virus. Tato myšlenka se traduje již dlouho, ale není správná. Existuje lepší vysvětlení života a to je vysvětlení doktora Hamera. Ten nám poskytl bod obratu. Dal nám bod obratu tím, co bychom mohli nazvat Novým zákonem biologie. Zbavil nás zla. V jeho novém pojetí života a přírody nemá zlo místo.

Ukázal, že trauma – které nazval biologickým konfliktem – pokud trvá týdny, měsíce nebo roky, vede k řadě reakcí, které jsou definovány jako „nemoc“, ale jsou okamžitě zastaveny, když je původní konflikt vyřešen. Například nalezení práce, pokud jste nečekaně přišli o tu, kterou jste měli, pokud se dozvíte, že život vašeho dítěte je v ohrožení, ale nakonec přežije, nebo pokud změňte místo práce či bydliště. Poté vstoupíte do fáze uzdravování nebo nápravy. V takovém případě se ve většině případů poškození orgánu v aktivní fázi – ať už bylo ovlivněno buněčnou proliferací, nebo buněčnou destrukcí – zvrátí buď nekrózou, nebo regenerací. To vše vrhá světlo na pravdu. A člověk dochází k závěru, že pojetí zdraví a nemoci jako nikdy nekončící války není správné, protože vzorec, který objevil doktor Hamer, je vždy reprodukovatelný.“

– Louis Pasteur – který byl chemik, fyzik a matematik, ale nikoli lékař nebo biolog – také vytvořil dogma, že tělo lze naučit bojovat s patogenními mikroby tím, že ho konfrontujeme s jejich malými vzorky. Tak se zrodily vakcíny a mýtus, že zabraňují nemocem, jejichž mikroby jsou do nás vpraveny. Mnozí odborníci – tehdy i dnes – to nepovažují za nic jiného než za nepodloženou teorii, která byla přijata, ale nikdy nebyla prokázána. Co si o tom myslíte vy?

– Pasteur je komplikovaná postava. Hodně přispěl v otázkách, jako je konzervace mléka a výroba vína. Pasterizace se používá dodnes. Dal zemědělcům a potravinářskému průmyslu velmi užitečné poznatky, ale byl dítětem své doby. Byl konkurentem **Roberta Kocha** a vše skončilo tím, čemu říkám „Pasteurova tragédie“. Svým způsobem věděl, že vakcíny jsou k ničemu a že teorie jedu a protijedu není správná. Pokusy, které prováděl na zvířatech, byly nesmírně kruté. Psy a ovce přivazoval ke kůlům a přímo do mozku jim vstříkoval tekutiny údajně obsahující virus vztekliny. Samotná mechanická procedura

přiváděla zvířata k šílenství a způsobovala, že se svíjela a slintala; jinými slovy, údajně znovu vyvolávala příznaky spojené se vzteklinou, ale ve skutečnosti je způsoboval postup, nikoli obsah tekutiny. Profesor Princetonské univerzity **Gerald Geison** analyzoval jeho deníky a dospěl k závěru, že Pasteur vědomě manipuloval a lhal.

Například aby veřejně prokázal, že jeho vakcína proti antraxu je účinná, otrávil zvířata, která před zraky veřejnosti zemřela. Poté tvrdil, že předtím očkoval jiná zvířata a když je naočkoval bacilem, nezemřela. Ale samozřejmě je neotrávil! Právě takové věci vyšly najevo s jeho deníky a jsou více než dostatečným důvodem k diskreditaci teorie infekce, kterou tolik pomohl upevnit. V časopisech, jako je New York Review of Books, zašli lidé jako **Max Perutz** tak daleko, že napsali, že Pasteur naštěstí všechny oklamal, protože kdyby to neudělal, teorie infekce by se nikdy neprosadila. A v tom má pravdu. Jen tak mohla globálně dominantní teorie infekce převládnout dodnes.

V roce 1999 vyšla v Institutu Maxe Plancka kniha o historii virologie, která popisuje různé existující školy a to, jak v roce 1954 převládla škola, která chápala virus jako genetický materiál a je uznávána dodnes. Pasteur zemřel smutný a se zlým tajemstvím.

– Jdete tak daleko, že tvrdíte, že teze, kterou před půldruhým stoletím navrhl Virchow, že život se vyvíjí z buněk, je nesprávná a že vzniká přímo z tkání. Můžete vysvětlit, co postulujete? Nevzniká v tomto případě život ze spojení spermie a vajíčka?

– K oplodnění vajíčka jsou potřeba tisíce spermií. Lidé si myslí, že stačí jedna spermie, ale není tomu tak. K tomu, aby se proces rozběhl, je zapotřebí spousta tkáně. Embryologie je dobře zdokumentovaná. Vzniká koule s až 64 jádry, která po procesu uhníždění dává vzniknout třem zárodečným vrstvám, které tvoří různé orgány. Teprve později se objevují buňky na okrajích orgánů nebo v kostní dřeni, kde vznikají červené krvinky. Orgány – jako je kůže nebo mozek – však nemají buněčnou strukturu. To, co vidíte pod mikroskopem, když po aplikaci chemikálií a barviv vložíte pod mikroskop mrtvou organickou tkáň, je laboratorní artefakt. Podrobně jsem to vysvětlil ve třech článcích, které jsem v roce 2019 publikoval ve svém časopise a které bych rád přeložil a publikoval ve vašem časopise, protože je považuji za důležité.

Virchow se ve skutečnosti chtěl stát farářem, ale otec ho nutil studovat medicínu, protože by dříve či později zdědil jeho velké dluhy. Poslal ho do Berlína studovat jedinou medicínu, která tam byla a to vojenskou. Špatné vzdělání a špatná pověst. Ani bohatí, ani chudí se tam nechtěli léčit. Aktivně se účastnil revoluce v roce 1848 a politických požadavků a byl vlastně přítomen na barikádách a při revoltách. V tomto období pronesl velmi zajímavé proklamace, například o tom, že epidemie nejsou důsledkem nálezů, ale žalostných hygienických podmínek obyvatelstva, které žilo mezi hmyzem, bez možnosti vytápění, bez kanalizace, špatně.... Chtěl, aby stát a medicína spojily své síly a zlepšily kvalitu života lidí, ale revoluce byla potlačena a Virchow byl zatčen. Musel ho však chránit někdo vlivný, protože nejenže byl propuštěn, ale byl jmenován profesorem ve Würzburgu a o deset let později získal místo ředitele nemocnice Charité, přestože nebyl nej kvalifikovanějším kandidátem.

A pak se najednou odnikud vynoří Virchow, který hlásá Teorii buněčné patologie, cenzuruje teorii zárodečných vrstev a dochází k závěru, že nedělitelnou jednotkou života je buňka. K této myšlence dospěl pravděpodobně během svého antiklerikálního období a převzal ji od Demokrita a Epikura. O teorii buňky jako takové toho mnoho nevěděl. Převzal ji od **Theodora Schwanna** a odtud pochází osudná mylná interpretace, že buňka není nic jiného než voda obalená membránou. Doporučuji shlédnout film Na hřbetě tygra nebo prostudovat příspěvky **Harolda Hillmana** [pozn. překladatele <https://www.big-lies.org/harold-hillman-biology/index.html>], který tuto představu o buňce v 80. letech 20. století vyvrátil.

Hlavní roli hrají tkáně, protože z nich se skládají naše orgány. Dr. Hamer zjistil, že čtyři oblasti mozku – mozkový kmen, mozeček, bílá hmota (mozková dřeň) a mozková kůra – jsou spojeny s různými embryonálními vrstvami. Jinými slovy „řídí“ jednotlivé orgány tak, že v případě traumatu, biologického šoku, bude zasažena určitá část mozku a vyšle signál konkrétnímu orgánu, který řídí. Tento poznatek potvrzuje platnost tkáňové teorie a zneplatňuje Virchowovu teorii buněčné patologie.“

– Víme, že neuznáváte determinismus v genetice a obhajujete význam epigenetiky. Do jaké míry je podle vás DNA determinující?

– DNA má jinou funkci, než se běžně předpokládá. Je rezonátorem a stabilizátorem metabolismu. Obalem nukleové kyseliny je látka, o které jsem se zmínil, vodní membrána, která vzniká ze samotné vody a při uvolňování energie se mění zpět ve vodu. Je to základní látka života. **Aristoteles** ji nazýval éter a staré indické kultury ji nazývaly prána. Vstřebáváme ji svým dechem. Je to hustá látka – můžete ji vidět ve vlhkosti vzduchu -, která se při rozpuštění mění v mlhu, když se vzduch ochladí, se z ní stanou dešťové kapky a když uvolní teplo a energii a spadne, znovu se z ní vytvoří. V tomto procesu hraje svou roli DNA.

Determinismus, v němž se nacházíme, má své kořeny v naší historii stavovství a hierarchie. Vychází ze snahy ospravedlnit nadřazenost jednoho a svého rodu, právo vykonávat moc nad ostatními, mít od narození určitou roli. V článku *Erbgut in Auflösung (Genetická dědičnost v rozkladu)*, který jsem publikoval v roce 2008, vyvracím toto převládající pojetí, které převládá i v genetice. Nukleové kyseliny v jednotlivých jádrech se neustále mění nezávisle na sobě. O to, o co se snaží virologie, tedy o nic jiného než o vytvoření většího virového genomu z malých genetických fragmentů, se již pokoušela genetika. Nejprve se pokoušeli sekvenovat velké fragmenty DNA, aby z nich sestavili chromozom, ale nefungovalo to. Poté se uchýlili k tzv. shotgun sekvenování, které spočívá v náhodném dělení fragmentů DNA a vytváření zarovnáním (sequence alignment) milionů fragmentů souvislou sekvenci, která představuje chromozom. Jedná se však o myšlenkový konstrukt, protože nikdo neví, jak je chromozom dlouhý a jak vypadá. Chargaff zkrátka varoval, že převládající vědecké teorie nelze použít k pochopení reality a povedou pouze k destrukci.

A řeknu vám, že znalost jeho knihy z roku 1978 mi zabránila v tom, abych se věnoval konvenční kariéře a získal velké stipendium, které by mě nasměrovalo jiným směrem. Zmínil jsem se o Chargaffovi před komisí, která měla určit vítěze stipendia a to je v akademii tabuizované jméno. Koneckonců řekl, že

musíme být velmi opatrní, abychom nezasahovali do života a vyloučil jakýkoli projekt genetického inženýrství. Byl jsem okamžitě diskvalifikován a bylo to tak lepší. Jakmile jsem opustil univerzitu, uvědomil jsem si, že v jejích zdech nemůže vzniknout nic konstruktivního. Její zdi byly postaveny na dogmatech. Už **Ivan Illich**, další z mých referencí, říkal, že jakmile se vědění institucionalizuje, obrací se proti lidem a proti vědění samotnému. Není krásnějšího pocitu než cítit se bezpečně se životem, cítit se jeho součástí a mít cíl, za kterým jít.“

– Mluvme o izolaci a purifikaci virů. Stačí zadat slovo izolace do libovolného internetového vyhledávače a najdete množství článků, v nichž autoři tvrdí, že izolovali viry. Jsou jejich tvrzení pravdivá? Poté, co tým z Wuhanu prohlásil, že izoloval a sekvenoval nový koronavirus, který postihuje respirační systém podobně jako SARS-CoV, a pojmenoval ho SARS-CoV-2, se totiž objevilo mnoho dalších výzkumníků, kteří tvrdí, že ho našli a izolovali. Co nám o tom můžete říci?

– Mohu to shrnout do sedmi bodů, ale nejprve musím vysvětlit, jak se lokální panika ve Wuhanu změnila v celosvětovou koronavirovou krizi díky zprostředkování německého virologa **Christiana Drostena**. Na konci prosince 2019 rozšířil čínský oční lékař žijící ve Wuhanu fámu, že na jeho klinice bylo izolováno sedm lidí, kteří údajně byli nakaženi virem SARS. Lékař ve skutečnosti pouze informoval své blízké, aby se chránili, ale zpráva unikla ven. Brzy se rozšířila panika a lidé se začali hrnout do nemocnic při sebemenším náznaku kašle, astmatu, bronchitidy nebo zápalu plic. Úřady pak tlačily na očního lékaře **Li Wenlianga**, aby o situaci nemluvil. Čína je diktatura ovládaná železnou rukou a on věděl, že pokud se nepodřídí, bude poslán do gulagu nebo zabit. Díky poznatkům doktora Hamera nyní víme, že takový strach o tělesnou integritu může vyvolat biologický šok, který ovlivňuje plíce mnoha způsoby a může vést ve fázi nápravy konfliktu k bronchitidě. Nuže, 10. ledna 2020 se u lékaře objevily příznaky bronchitidy a byl umístěn do karantény v domě svých rodičů. Rodiče také začali kašlat a on byl přesvědčen, že ho předchozího dne nakazil 92letý pacient. Zdálo se však, že žena žádné příznaky nemá, stejně jako ostatní pacienti, které ošetřoval. I jeho rodiče se rychle vyléčili.

Li Wenliang začal užívat antiretrovirotika k léčbě a zkoušel nejrůznější virové testy, ale výsledky byly negativní. Nakonec 29. ledna měl jeden test pozitivní: Test Christiana Drostena! V domnění, že zemře, zveřejnil jak výsledek testu, tak policejní dokument – který podepsal pod nátlakem -, v němž se uvádí, že jeho test byl nakonec pozitivní a že se jedná o virus SARS. Zpráva způsobila paniku.

Drosten vstoupil na scénu o několik týdnů dříve, jakmile se dozvěděl, že v Číně bylo zjištěno možné ohnisko viru SARS, ale svůj detekční test začal vyvíjet ještě předtím, než byla sekvence údajného „nového viru“ zveřejněna! Jak? Pomocí sekvencí údajně spojených se starým virem SARS-CoV z roku 2003. Teprve 10. ledna čínské úřady zveřejnily genetickou sekvenci viru, který měly údajně nalézt. Byl to genom něčeho, co chápali jako neškodný virus vyskytující se u netopýrů. Ve stejnou dobu však Drosten poslal do Číny z Německa první testy a přestože jeho primery neměly nic společného s primery ve zveřejněné sekvenci, byly použity a objevily se první pozitivní výsledky.

V reakci na to začaly čínské úřady izolovat všechny pacienty se zápalom plic, jejich rodiny a nemocniční personál, který byl do 20. ledna v kontaktu s prvními 49 pacienty považovanými za nakažené a zjistily, že nikdo nebyl nakažen! První závěr, ke kterému se dospělo, byl, že virus není příliš nakažlivý, ale přenáší se ze zvířat na lidi a bylo zjištěno, že zdrojem nákazy mohl být masný trh ve Wuhanu, který byl uzavřen a dezinfikován.

Drostenův test zaslaný z Německa se dostal do rukou jeho přítele, který zbohatl již během krize SARS-CoV v roce 2003. Nastoupil do vlaku z jižní Číny směřujícího do Wuhanu, který vezl první dva pozitivní výsledky Drostenových testů. Podezřelí nakažení ve Wuhanu nebyli, takže se předpokládalo, že se nakazili od někoho v oblasti, ale tisková konference, kterou ve Wuhanu uspořádal, vyvolala chaos. Čínské úřady byly v očích veřejnosti zdiskreditovány, protože test ukázal, že virus SARS je vysoce nakažlivý z člověka na člověka a Li Wenliang začal být považován za „hrdinu“. Ve městě Wuhan byla vyhlášena přísná karanténa, aby se zvládla panika. Je třeba říci, že dál už čínská vláda nezašla. Ostatní karantény byly geograficky velmi omezené a nikdy nebylo hlášeno mnoho pozitivních případů. Od počátku chápali, že detekční testy jsou od počátku k ničemu a záměrně je málo využívali. Proto jejich počty nakažených zůstaly tak nízké. V Evropě se naopak rozhodli pro masivní testování, národní karantény a zničení ekonomiky. To je kontext.

Ale co dělají virologové? Stačí si přečíst některou z jejich publikací. Zejména stačí přejít do sekce Materiály a metody, abyste zjistili, že virologové se mýlí v sedmi základních bodech a také jednají nevědecky, protože neprovádějí kontrolní testy; a navíc se sami vyvracejí.

Bod 1. Virologové neúmyslně zabíjejí buňky ve zkumavce. Vyjmou vzorek tkáně z živného roztoku a použijí cytotoxická antibiotika. Jinými slovy, buňky vyhladoví a otráví k smrti. A jakmile je vzorek takto „připraven“, aplikují tkáň, která je údajně infikována virem, ale pravda je taková, že původní tkáň odumře a rozloží se, i když je aplikován „neinfikovaný“ materiál. No a od roku 1954 se předpokládá, že smrt buněk je způsobena přítomností viru. A rozumí se, že virus je ve zkumavce přítomen proto, že tkáň byla odebrána infikovanému pacientovi. Z této buněčné a tkáňové masy se pak získávají genetické fragmenty, které se koncepčně třídí, aby se získal „virový genom“. Nikdy se však neprovádějí příslušné kontrolní testy, aby se zjistilo, zda zdravá tkáň odumře a rozloží se, aniž by se do ní cokoli přidalo. No a z tohoto mrtvého organického materiálu se vyrábějí vakcíny; pokud se použije celý materiál, nazývají se „živé oslabené vakcíny“, nebo pokud se použijí jen určité bílkoviny, „inaktivované nebo usmrcené vakcíny“.

Bod 2. Virologové předpokládají, že virus se nachází v milionech drobných fragmentů genetického materiálu v oné směsi mrtvých buněk a tak jich několik vyberou a roztrídí nebo seřadí, aby z nich sestavili – pomocí počítačových programů! kompletní virový genom, který ve skutečnosti nenašli.

Ve skutečnosti ani v takovýchto buněčných kulturách, ani ve slinách, ani v krvi nebyl nikdy nalezen kompletní virový genom. Vytvářejí ho uměle. Je to tedy první tým virologů, který zkonstruuje virový genom, který určí, jak vypadá a všichni ostatní opakují stejný alienační proces, takže dostanou výsledek, který je na 99,99 % shodný s referenčním genomem, tedy tím, který

měl být „izolován“ poprvé. Zkrátka najdou to, co najít chtějí! To, že nikdy nenajdou kompletní virový genom a musí ho takto zkonstruovat, je jasným důkazem toho, že jednoduše řečeno žádný takový virový genom neexistuje, žádný virus neexistuje.

Bod 3. Miliony fragmentů genetického materiálu, které zkoumané tkáně a buňky uvolňují při smrti, obsahují velké množství materiálu mikrobů, z nichž mnohé ani neznáme. Organismus neustále vytváří novou RNA nezávisle na DNA, což se nepovažovalo za možné. Virologové, kteří jdou ve stopách skupiny, jež jako první „sekvenovala“ virus, však jednoduše zopakují postup a dojdou ke stejnému výsledku. To znamená, že vezmou jako referenci, jako předlohu, původní sekvenci – přitom nejde o nic jiného než o teoretický a matematický konstrukt -, najdou stejné kousky a dojdou ke stejnému závěru. Nikdo neprovádí následující kontrolní test: ze stejné databáze genetického materiálu by se místo toho, aby se řídili referenční šablonou, měli pokusit zkonstruovat jiné domnělé virové genomy se stejnou informací; například genomy jiných RNA virů, jako je HIV, viry podobné HIV, RNA virů, jako je HIV, spalničky nebo ebola. To však samozřejmě nedělají. Je třeba dodat, že myšlenka, že smrt buněk ve zkumavce je způsobena přidáním infikovaného materiálu, pochází z roku 1954 a jejím autorem je nositel Nobelovy ceny **John Franklin Enders**.

Bod 4. Snímky z elektronového mikroskopu mají zobrazovat virové částice, ale ve skutečnosti ukazují typické součásti rozpadajících se buněk a tkání. Částice na fotografiích, které jsou nám předkládány jako viry, nebyly nikdy biochemicky charakterizovány ani izolovány. Pak také (virologové) vyvracejí sami sebe. Ukazují snímky částic, ale nepracují výhradně s nimi, protože je neizolují (neoddělují) od zbytku.

Bod 5. V Petriho misce virologové protřepávají a nasávají obsah rozkládajících se buněk a tkání tenkými jehlami a vstříkují je zpět do Petriho misky. Obsah této tekutiny je směs bílkovin, tuků, roztrhaných tkání a buněčných fragmentů a chemických látek. No a nasátí kapaliny jehlou a její opětovné vstříknutí způsobí drobné bublinky, na které se při pořizování mikroskopických snímků nanese barvivo a tyto snímky se pak publikují, jako by to, co se na nich objeví, byly virové částice. Nejsou však biochemicky charakterizovány, aby se ukázalo, že skutečně obsahují virový genom.

Bod 6. Žádná z mikroskopických fotografií, na nichž je údajně vidět virus, nebyla pořizena ze vzorků krve, slin nebo jiných tělních tekutin jakéhokoli člověka, zvířete nebo rostliny. Pracují s umělými buněčnými systémy, které existují pouze na Petriho miskách a v laboratorních zkumavkách a nemají nic společného s tím, co se děje uvnitř organismů. Pokud chtějí dokázat, že to, co říkají, je pravda, ať izolují a vyfotografují viry ve vzorcích krve nebo slin! Je zarážející, že dnes musíme nosit roušky, protože se říká, že se virus šíří jako aerosol a přitom se ukazuje, že žádný virus nebyl nikdy viděn ani vyfotografován ve slinách.

Bod 7. Pokusy s infekcí se provádějí na zvířatech s cílem vyvolat příznaky podobné těm, které se připisují koronaviru. Smyslem je prokázat, že se virus šíří a způsobuje řadu příznaků. To se provádí vstříknutím tekutiny do mozku nebo zavedením trubičky do plic. To způsobuje aspirační zápal plic, ale ne

proto, že by tekutina, která je jim vstříknuta, obsahovala koronavirus: jakákoli "neinfekční" tekutina by způsobila zánět plic (pneumonii)! Při čtení takových studií si člověk uvědomí, že popisované příznaky jsou způsobeny krutostí samotného experimentu a nikoli patogenem, který je jim údajně vpraven, ať už je to „X“ nebo „Y“, HIV nebo SARS-CoV-2. Proto se ani zde neprovádějí žádné kontrolní pokusy.

7 vyvrácení a 7 zjevně nevědeckých postupů. V zákonech na ochranu proti infekcím v mnoha zemích je od všech zúčastněných vyžadována vědecká důslednost, která je vážně porušována. Nejedná se o žádnou vědu, ale o antivědu. Vyvrácení oficiální verze je na stole, a to samo o sobě ruší jakékoli právní ospravedlnění přijímaných opatření.“

Jesús García Blanca (překladatel: **Alejandro Zamorano**)

PS: [Druhá část](#) tohoto zajímavého rozhovoru bude vzhledem k jeho délce zveřejněna v příštím čísle.

Další doporučené texty, pozn. překl.:

[Stefan Lanka: „Viry nejsou mikroby a nemají infekční schopnost“ 2. část](#)

[Pasteurův neetický podvod se vzteklinou](#)

[Dr. Simon: Jak si vědecký podvod vzal svět jako rukojmí](#)

[Rozhovor s Dr. Hamerem o Germánské Nové medicíně, 1992](#)
